

ното на тоя дворъ имаше една полусрутена кжщица, съ нисъкъ куминъ, който гледаше печално къмъ небето, безъ да изпуска къмъ него топълъ димъ. Изподъ нависналата и изкривена стрѣха поглеждаше едно прозорче, тритѣ разбити стъкла на което бѣха запушени съ дрипи, а предъ прага на низкитѣ врата се натрупала прѣспа снѣгъ. Тая бедна кжщица, сгушена между голѣмитѣ богатски домове, приличаше на една дрипава просекиня, заблудена между купъ щастливи и горди майорки. Приликата на кжщичката съ просекинята още повече се увеличаваше отъ вида, който имаше, като да подлага ржка къмъ огромнитѣ нови кжщи около си и да казва: „Милость, пратете ми едно отъ вашитѣ дръвца, и азъ ще се напълня съ топлина, пратете ми едно отъ вашитѣ скжпи украшения, и азъ ще се напълня съ радость, може би и съ пѣсенъ тая вечеръ . . . Видите ли? . . . малко ми трѣбва, за да бжда благодарна отъ Бога. Смилете се!“

Но голѣмитѣ кжщи мълчатъ, тѣ сж бездушни, а щастливитѣ човѣци не чуватъ; благодатното бумтение на пещъта не допуска до ухото имъ острата пѣсенъ на фъртуната въ пробитата кжща на сиромаша. Види се, г-жа Юрданова чу тая пѣсенъ, защото лицето ѝ полека-лека се покри съ облаци, и жалость ненадейна овлажни очитѣ ѝ.

— Клетата Данчовица, какво ли чини сега?.. Видишъ ли, Цанко, само тѣхниятъ куминъ не пуши . . . — продума тя замислено на мъжа си, безъ да дига очи отъ дрипавото прозорче на бедното жилище.

Мжжътъ ѝ свали тогава погледъ отъ върховетѣ на Витоша и погледна живо къмъ сиромашкия дворъ.